

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 298/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 sierpnia 2023 r., sygnatura akt III K 97/23			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obrońca skazanego zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:</p> <p>- rażącą niewspółmierność kary, poprzez orzeczenie wyrokiem kary łącznej w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności, podczas gdy uwzględniwszy wszystkie okoliczności sprawy,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>w szczególności okoliczności przemawiające na korzyść skazanego, tj. tok odbywania kary pozbawienia wolności, prawidłowo przebiegający proces resocjalizacji, pozytywną prognozę kryminologiczną, właściwości i warunki osobiste skazanego oraz tożsamość popełnionych przestępstw, należało wobec skazanego zastosować zasadę pełnej absorpcji i wymierzyć karę w niższym wymiarze.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut apelacji obrońcy skazanego i przedstawiona na jego poparcie argumentacja nie zasługiwały na uwzględnienie. Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił okoliczności, które w uwarunkowaniach tej sprawy wymagały rozważenia i miały znaczenie dla właściwego ustalenia wymiary kary łącznej. Apelująca trafnie</p>				

zauważyła w ramach rozważań natury ogólnej, że istotne znaczenie dla kształtowania kary łącznej ma związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy czynami, zaznaczając, że im bliższy jest ten związek tym bardziej wymiar kary łącznej winien uwzględniać zasadę absorpcji. Odnosząc uwagi ogólne do sytuacji skazanego M. M., podkreśliła rodzajowe podobieństwo popełnionych przez niego przestępstw (oszustwa i przywłaszczenia), godzenie w tożsame dobro prawne, jakim jest mienie, a także dobre zachowanie skazanego w zakładzie karnym i prawidłowy przebieg procesu resocjalizacji. Wskazała również na problemy zdrowotne M. M..

Sąd Okręgowy dał wyraz w swoich rozważaniach temu, iż analizował związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy czynami popełnionymi przez skazanego. Stwierdził, że jest on w tym przypadku

stosunkowo bliski, bowiem wszystkie czyny godziły w tożsame dobro prawne. Zasadnie zwrócił jednak uwagę na okoliczność, że zostały one popełnione na przestrzeni czterech lat, a więc w dużym odstępie czasowym.

Przepis art. 85a k.k. (wprowadzony do Kodeksu karnego ustawą z 20.02.2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw) wskazuje wiodące dyrektywy wymiaru kary łącznej, ale nie zawiera wyczerpującego katalogu okoliczności podlegających uwzględnieniu przy kształtowaniu tej kary. Nie ulega jednak wątpliwości, że związek podmiotowo-przedmiotowy i odstępy czasowe dzielące czyny mają istotne znaczenie. W zakresie związku podmiotowo-przedmiotowego wskazuje się jednak na szerszy zakres okoliczności, niż tylko rodzaj naruszonego dobra prawnego.

W orzecznictwie akcentuje się, iż należyte ustalenie związku podmiotowo-przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami winno uwzględniać: liczbę popełnionych przestępstw, jednorodność lub podobieństwo rodzajowe czynów, zwartość czasową ich popełnienia, bliski związek miejscowy pomiędzy czynami, ich powiązanie wspólnym zamiarem lub ciągiem działań sprawczych, podobieństwo motywacji sprawcy, tożsamość lub podobieństwo rodzajowe naruszonych dóbr prawnych, liczbę i zbieżność pokrzywdzonych (wyrok SN z 21.07.2021 r., V KK 144/20, LEX nr 3392562, wyrok SA w Gdańsku z 31.08.2023 r., II AKa 435/22, LEX nr 3663111). W przypadku M. M. zwraca więc uwagę fakt, że chociaż swoimi czynami każdorazowo godził w mienie (jakkolwiek w sprawie III K 60/16

przypisano mu także czyn z art. 270 § 1 k.k.), to jednak nie ograniczył się do działania na szkodę jednej osoby czy podmiotu, lecz działał na szkodę różnych osób pokrzywdzonych.

Trafne spostrzeżenie Sądu Okręgowego co do znacznej rozpiętości czasowej dokonanych czynów (w datach: 13.04.2011r., 04.08.2011r., 09 - 31.03.2015 r., 20.08.2015 r., 18.11 - 08.01.2016r.)

uzupełnić trzeba wskazaniem, że zostały one popełnione w różnych miejscach, dość odległych od siebie (w miejscowości Ł. w powiecie (...), w S., w W., w nieustalonym miejscu - czyn ujawniony w L.). Nie sposób też pomijać fakt, że chodzi o połączenie kar jednostkowych wymierzonych za pięć przestępstw, co nie jest ilością zupełnie minimalną. Tak więc, pomimo tego, że na bliskość związku pomiędzy przestępstwami wskazują: rodzajowa tożsamość czynów (podobny sposób działania i godzenie w dobro prawne

jakim jest mienie) oraz tożsamość motywacji (chęć osiągnięcia korzyści majątkowej), to jednak okoliczności przemawiające za ukierunkowaniem ku zastosowaniu zasady absorpcji nie mają przewagi nad wskazanymi powyżej okolicznościami o wymowie przeciwnej, a więc zwracającymi ku zasadzie kumulacji. W realiach tej sprawy oczywiście jest natomiast, że proces resocjalizacji skazanego w czasie pobytu w zakładzie karnym przebiegał prawidłowo i na tym tle nie rysowały się żadne negatywne spostrzeżenia. Zauważyć przy tym trzeba, że w tym zakresie, oceny Sądu pierwszej instancji i oceny autorki apelacji są w istocie zbieżne.

Analizując całość okoliczności charakteryzujących sytuację skazanego na gruncie tej sprawy, należy mieć na uwadze również takie wskazanie, że punktem wyjścia rozważań dotyczących kształtowania kary

łącznej nie są rozwiązania skrajne, a zatem, ani zasada absorpcji, ani też zasada kumulacji. Kara łączna nie ma na celu swego rodzaju premiowania wielokrotnego popełniania przestępstw, ani też prostego sumowania kar jednostkowych, co dość słabo wpisuje się w instytucję kary łącznej i dlatego stosowane jest wyjątkowo, a co zarazem nie klóci się z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, że wydanie wyroku łącznego nie musi co do zasady przynosić korzyści skazanemu. Jakkolwiek wskazane powyżej, skrajne możliwości kształtowania wymiaru kary łącznej są w praktyce stosowane, to nie ulega wątpliwości, że dotyczą one szczególnych sytuacji, takich mianowicie, w których następuje tak daleko idące skumulowanie okoliczności przemawiających na rzecz zasady absorpcji bądź zasady kumulacji, że najbardziej racjonalnym

podsumowaniem
całokształtu
przestępczej
działalności sprawcy
nie będzie wówczas
zastosowanie zasady
asperacji, lecz
właśnie
wykorzystanie
rozwiązań
skrajnych, a więc
opartych na zasadzie
absorpcji albo na
zasadzie kumulacji
(wyrok SA w
Katowicach z
26.05.2022 r., II
AKa 54/22, LEX
nr 3456464, wyrok
SA w Gdańsku z
02.08.2023 r., II
AKa 89/23, LEX nr
3669563).

Skoro w układzie
okoliczności
aktualizujących się
w niniejszej sprawie
co do skazanego M.
M. Sąd Okręgowy
kształtował karę
łącną w granicach
od 2 lat i 7 miesięcy
(najniższa możliwa
do wymierzenia kara
wg stanu prawnego
zastosowanego w
tym postępowaniu)
do ich sumy
wynoszącej 5 lat
i 6 miesięcy,
a zdecydował się
wymierzyć karę
łącną 4 lat
pozbawienia
wolności, to znaczy,
że wyważył tę
karę należycie i
w odpowiednim
stopniu uwzględnił

takie okoliczności, które akcentuje w swojej apelacji obrońca skazanego. Zauważyć trzeba, że skoro orzeczona kara łączna jest niższa od sumy kar jednostkowych o 1 rok i 6 miesięcy i zarazem wyższa od możliwie najniższej kary o 1 rok i 5 miesięcy, to znaczy, że właściwie odzwierciedla okoliczności ukierunkowujące ku zasadzie absorpcji, jak i ku zasadzie kumulacji, pozostając analogicznie odległą od każdej z tych skrajności. W przypadku skazanego M. M. nie zmaterializowała się sytuacja szczególna, ze względu na którą uzasadnione byłoby orzeczenie wobec niego kary łącznej wyższej zaledwie o 1 miesiąc od najwyższej z kar jednostkowych, przy czym dodać należy, że chodzi tu o karę w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną za pojedyncze przestępstwo (nie za czyn ciągły). Zupełnie nieuzasadnione było zatem oczekiwanie, że za pięć

przestępstw popełnionych na szkodę różnych osób, w znacznych odstępach czasowych, dokonanych w różnych, odległych miejscach kraju, może być wobec skazanego orzeczona kara łączna niemal w takim wymiarze, jak za jeden z tych czynów. Taka kara nie stanowiłaby właściwego i racjonalnego podsumowania przestępczych dokonań skazanego, podczas gdy kara łączna jest w gruncie rzeczy takim podsumowaniem. Okoliczność, jaką stanowi pomyślny przebieg procesu resocjalizacji, została uwzględniona należycie i bez wątpienia miała istotny wpływ na fakt, że orzeczona kara łączna jest znacząco odległa od sumy kar jednostkowych. Zaznaczyć przy tym należy, iż wydany wyrok łączny spowodował, że konieczny do odbycia wymiar kary był de facto niższy niż miałoby to miejsce przy braku wyroku łącznego.

<p>Z przedstawionych powyżej przyczyn, argumentacja przedstawiona w apelacji obrońcy skazanego, nie podważyła trafnego orzeczenia Sądu pierwszej instancji. Zaznaczyć należy, iż na aprobatę zasługiwało również wskazanie zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że stan zdrowia skazanego nie stanowi okoliczności, która miałaby znaczenie dla kształtowania wymiaru kary łącznej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca skazanego wniosła w apelacji o:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji. 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek zawarty w apelacji obrońcy</p>		

skazanego okazał się niezasadny z uwagi na to, że na uwzględnienie nie zasługiwała wniesiona apelacja. Niezależnie od tego zauważyć należy, iż na gruncie stanu prawnego jaki zastosował w tym przypadku Sąd Okręgowy, a więc obowiązującego od dnia 24 czerwca 2020 r., zasada absorpcji w czystej formie nie funkcjonuje, bowiem zgodnie z wprowadzonym w tej dacie brzmieniem przepisu art. 86 § 1 k.k. sąd orzeka karę łączną w granicach "powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy", a więc co najmniej o 1 miesiąc wyższą od najwyższej z kar jednostkowych. W tym przypadku, jak wskazano w rozważaniach zawartych w części 3.1 niniejszego uzasadnienia, nie wystąpiły również uzasadnione podstawy do orzeczenia kary łącznej w wymiarze 2 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności, a więc o 1 miesiąc wyższej od kary 2 lat i

<p>6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej M. M. w sprawie III K 60/16 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Zaskarżona część wyroku łącznego została w całości utrzymana w mocy.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		

Utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku łącznego nastąpiło z powodu uznania wniesionej apelacji za niezasadną.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	<p>Na podstawie § 17 ust. 5 i § 4 ust. 3 rozporządzenia MS z dnia 03.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu zasądzono na rzecz r. pr. M. S. kwotę 147, 60 zł tytułem opłaty za obronę skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym, wobec nieuiszczenia związanych z tym kosztów przez skazanego.</p>	
III	<p>Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zwolniono skazanego od wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym, uwzględniając jego sytuację, w szczególności spowodowaną złym stanem zdrowia i wynikającymi z tego ograniczeniami możliwości zarobkowych.</p>	

7. PODPIS	
SSA Stanisław Stankiewicz SSA Dorota Mazurek SSA Małgorzata Jankowska	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca skazanego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	WYROK ŁĄCZNY		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana